ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Γιώργος Καλημεριδης, Άννα Μπαχτή, Γιώτα Ιωαννίδου

Προωθείται ένα αριστοκρατικό σύστημα, όπου θα κυριαρχεί η ταξική επιλογή, οι πολλαπλοί μηχανισμοί μορφωτικού αποκλεισμού των παιδιών της εργαζόμενης πλειοψηφίας, η μαζική στροφή στο σύστημα της μαθητείας και της απλήρωτης εργασίας, ακόμη και μετά το γυμνάσιο, η ταξική διαφοροποίηση των σχολικών μονάδων και η αντίστοιχη των σχολών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με το ταυτόχρονο βάθεμα της αγοραίας επιχειρηματικής λειτουργίας της.

Τα παιδιά θα κόβονται από τα 16, το Λύκειο θα είναι για λίγους κι εκλεκτούς

Πυρήνας της πρότασης του υπομνήματος Λιάκου, αποτελεί η κεντρική γραμμή της ΕΕ και του ΟΟΣΑ, να μετατοπιστεί η συζήτηση στην εκπαίδευση από το περιεχόμενο των σπουδών (που θεωρείται πλέον ότι είναι οι δεξιότητες που ζητά η αγορά), στη διαδικασία και τη μέτρηση του αποτελέσματος. Σε αυτή την κατεύθυνση εντάσσεται και η ομαδοποίηση των επιστημονικών αντικειμένων σε «κουβάδες» δεξιοτήτων, η εκπόνηση Προγράμματος Σπουδών, περιγράμματος στόχων μαθημάτων, η χρήση υλικού του κάθε εκπαιδευτικού ή διαφοροποιημένων βιβλίων.

Στο πόρισμα της Επιτροπής Διαλόγου, ενώ προτείνεται η διεύρυνση των χρόνων υποχρεωτικής φοίτησης μέχρι την ηλικία των δεκαέξι (τη σημερινή πρώτη λυκείου και τετάρτη γυμνασίου με το νέο σύστημα), οι εξεταστικοί φραγμοί αποτελούν προϋπόθεση για τη διατήρηση της λεγόμενης «ποιότητας» του νέου συστήματος. Πρόκειται για μια θέση πίσω και από το εκπαιδευτικό πρόγραμμα του ΣΥΡΙΖΑ, το οποίο πρότεινε κατάργηση των εξετάσεων στο γυμνάσιο. Και παραμένει σε κάθε περίπτωση εκπαιδευτικό και πολιτικό ζητούμενο, το γιατί στο υποχρεωτικό σχολείο πρέπει να υπάρχουν εξεταστικοί φραγμοί, και μάλιστα -με βάση τη σκέψη της Επιτροπής- αυτοί να σχετίζονται με την εκπαιδευτική «ποιότητα» όλου του συστήματος.

Καθοριστικός γίνεται πλέον ο ρόλος που αποκτά η 4η γυμνασίου για όλο το σχέδιο αναδιοργάνωσης της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Η ολοκλήρωση του Γυμνασίου και τα αποτελέσματα των εξετάσεων στην 4η γυμνασίου, με Τράπεζα Θεμάτων, καθώς και ένα πλέγμα κριτηρίων (εργασίες κλπ) που θα διαχειρίζεται ο «Μέντορας» καθηγητής θα παίζουν καθοριστικό ρόλο στην μετέπειτα πορεία των μαθητών. Στόχος είναι η μείωση των μαθητών που πρόκειται να παρακολουθήσουν τα Λύκεια (Γενικό, Τεχνικό), δηλαδή την «Ανώτερη Μέση εκπαίδευση» και η στροφή ενός μεγάλου κομματιού στις Τεχνικές Σχολές (που αναβιώνουν αμέσως μετά το Γυμνάσιο) και στη μαθητεία. Όπως ισχυρίζεται το πόρισμα τα παιδιά έχουν ήδη αποκτήσει ένα σώμα γενικών γνώσεων από το 4χρονο γυμνάσιο και ήδη είναι πολίτες αφού θα ψηφίζουν στα δεκαεπτά… Το πρώτο φίλτρο διαλογής μπαίνει λοιπόν στην ηλικία των 16 χρόνων και θα λειτουργεί ασφαλώς εις βάρος της μόρφωσης των παιδιών της εργατικής τάξης.

Η Επιτροπή δεν κρύβει τις προθέσεις της και για όσους συνεχίσουν στο Λύκειο. Δηλώνει ανοικτά στο πόρισμα ότι στοχεύει σε ένα γενικό λύκειο μειωμένων εγγραφών και σε μια μαζική στροφή προς την τεχνική και επαγγελματική εκπαίδευση, με αντιστροφή της σημερινής αναλογίας μαθητών: «*Τώρα 75% περίπου των παιδιών κατευθύνονται στο Γενικό Λύκειο και 25% περίπου στο Τεχνικό-Επαγγελματικό. Στις υπόλοιπες ευρωπαϊκές χώρες γίνεται ακριβώς το αντίστροφο».* Το υπόμνημα θεωρεί δεδομένη τη διατήρηση του διπλού δικτύου γενικής και τεχνικής εκπαίδευσης που πάντα λειτουργούσε εις βάρος των παιδιών της εργατικής τάξης και εγκαταλείπει οριστικά τις ρητορικές αναφορές στο ενιαίο λύκειο της θεωρίας και της πράξης που υποστήριζε ο χώρος ΣΥΡΙΖΑ. Επί της ουσίας, ο στόχος του υπομνήματος δεν είναι καν η αναβάθμιση του επαγγελματικού λυκείου, αλλά η ριζική στροφή προς τις τεχνικές σχολές και στη μαθητεία. Ταυτόχρονα η ήδη νομοθετημένη κατεύθυνση για τα Τεχνικά Λύκεια είναι να κρατήσουν έναν ή δύο τομείς που θα είναι «εύρωστοι» εφόσον ανταποκρίνονται στις ανάγκες των τοπικών εργοδοτών. Είναι χαρακτηριστική η δήλωση Λιάκου σε πρόσφατη συνέντευξη στην ΕφΣυν, όπου μέμφεται τα σημερινά ΕΠΑΛ που δεν διαθέτουν μαθήματα τουρισμού. Ταυτόχρονα, η απόκτηση πτυχίου ειδικότητας φαίνεται να περνά πια υποχρεωτικά στη χρονιά της μαθητείας, μετά από εξετάσεις πιστοποίησης.

Ο άκαμπτος διαχωρισμός τεχνικής και γενικής εκπαίδευσης, με πριμοδότηση της τεχνικής εκπαίδευσης και κυρίως των κατώτερων μορφών της που οδηγούν στην νομιμοποίηση του καπιταλιστικού καταμερισμού της εργασίας και των ελαστικών, χαμηλών δεξιοτήτων, μορφών απασχόλησης, δεν είναι αρκετός για τους εμπνευστές του πορίσματος. Για πρώτη φορά δημιουργούνται διακριτά δίκτυα εκπαιδευτικού προσανατολισμού και στο εσωτερικού του κάθε λυκείου, δίκτυα που στηρίζονται σε μαθήματα υψηλού και χαμηλού επιπέδου και οδηγούν σε διαφοροποιημένες μαθητικές διαδρομές. Το λύκειο διαφοροποιείται μεταξύ της

κατεύθυνσης που οδηγεί στο Εθνικό Απολυτήριο, βασική προϋπόθεση των κριτηρίων εισαγωγής σε κάποια σχολή και στο πιστοποιητικό παρακολούθησης, το οποίο θα αντιστοιχεί σε αριθμό πιστωτικών μονάδων και είναι σχεδόν σαφές ότι δεν θα ισοδυναμεί με το σημερινό απολυτήριο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης.

Με ακραία επιχειρηματική λογική στο υπόμνημα δηλώνεται ότι ο αριθμός Λυκείων θα μειωθεί, για να γίνουν καλύτερα! Ούτε όμως όλα τα λύκεια που θα μείνουν (έχουν υπολογίσει τα δύο τρίτα των σημερινών) θα είναι ισότιμα. Θα έχουμε διαφοροποίηση μεταξύ των σχολικών μονάδων, όπου πολλά λύκεια θα λειτουργούν με όρους τηλεκπαίδευσης ή μετακίνησης παιδιών σε άλλα σχολεία, τα οποία θα παρέχουν τα μαθήματα που οδηγούν στο Εθνικό Απολυτήριο, ένας μικρός αριθμός λυκείων θα παρέχει όλο το πρόγραμμα του Εθνικού Απολυτηρίου, ενώ οι υπόλοιπες σχολικές μονάδες θα παρέχουν απλά το πιστοποιητικό παρακολούθησης.

Στο ίδιο πνεύμα το λύκειο της επαρχίας και κυρίως των νησιωτικών και ορεινών περιοχών καταργείται πλήρως και οδηγούμαστε ως εκπαιδευτικό σύστημα στην «ηρωική» δεκαετία του 50, όπου μόνο στην πρωτεύουσα των νομών θα υπάρχει λυκειακή μονάδα (γενική και πιθανά τεχνική). Ασφαλώς σε αυτό το σχεδιασμό υπάρχουν και λίγες δόσεις τεχνολογικού φουτουρισμού, όπου η τηλεκπαίδευση και η δια ζώσης διδασκαλία θεωρούνται πλήρως ισότιμες από την άποψη των μορφωτικών ευκαιριών. Για ένα μεγάλο αριθμό παιδιών στην επαρχία, αλλά και στα μεγάλα αστικά κέντρα, λύκειο θα σημαίνει μια οθόνη τηλεκπαίδευσης και ένας περιφερόμενος, εποπτεύων καθηγητής, εμβαθύνοντας προς το αντιδραστικότερο τις προτάσεις του ΟΟΣΑ για αύξηση της αναλογίας εκπαιδευτικών – μαθητών ανά τμήμα. Οι διανοούμενοι της κυβερνητικής κατ’ όνομα αριστεράς επαναφέρουν, διαμέσου νέας τεχνολογίας , μια σύγχρονη εκδοχή της αλληλοδιδακτικής μεθόδου του 19ου αιώνα, όπου ένας εκπαιδευτικός θα μπορεί να διδάσκει 50 γιατί όχι και 100 μαθητές.

Το υπόμνημα περιλαμβάνει δύο πολύ σημαντικές διαστάσεις, το εκτεταμένο δοκίμιο ή διπλωματική εργασία (που στο Τεχνικό Λύκειο μπορεί να υποκατασταθεί με πρότζεκτ) και το πρόγραμμα Δημιουργικότητας, Εθελοντισμού και Κοινωνικής Προσφοράς (ΔΕΚΠ), που η πραγματοποίησή τους είναι υποχρεωτική για τους μαθητές που επιθυμούν να συνεχίσουν προς το Εθνικό Απολυτήριο και την τριτοβάθμια εκπαίδευση. Για τη διπλωματική εργασία που θα πρέπει να συντάξουν οι μαθητές, υπό την επίβλεψη καθηγητή, αντικειμενικά θα δημιουργηθεί μια τεράστια βιομηχανία παραγωγής δοκιμίων για τους έχοντες να πληρώσουν (νέες ιδέες για την ανάταξη των φροντιστηριακών κερδών). Αντίστοιχα το πρόγραμμα εθελοντικής εργασίας στους Δήμους αποτελεί πραγματικά πρόκληση για όλη τη νεολαία και την εργαζόμενη πλειοψηφία. Σε μια περίοδο εκρηκτικής ανεργίας και υποστελέχωσης των

υπηρεσιών της τοπικής αυτοδιοίκησης καλούνται νέοι 17 ετών να εργαστούν, χωρίς μισθό, αποδεχόμενοι με τη βία την ιδεολογία του εθελοντισμού και της κατάργησης του κοινωνικού κράτους.

Αν υποθέσουμε ότι ένα νέο παιδί 17 ετών, εργατικής ταξικής προέλευσης, καταφέρει να περάσει τις εξετάσεις στο Γυμνάσιο, να περάσει από την κρησάρα της 4ης γυμνασίου, βρει λύκειο που παρέχει όλο το πρόγραμμα του Εθνικού Απολυτηρίου- Μπακαλορεά ή προσαρμοστεί στην εικονική τηλεκπαίδευση της ομάδας Λιάκου, δουλέψει σκληρά σε κάποιο πρόγραμμα καθαριότητας του Δήμου ή περίθαλψης της τρίτης ηλικίας, τα καταφέρει με το δοκίμιο που πρέπει να συγγράψει, θα πρέπει τελικά να δώσει εξετάσεις σε έξι μαθήματα, με εξέταση πανελλαδικού τύπου ή από την Τράπεζα Θεμάτων που επανέρχεται δριμύτερη, μαθήματα υψηλότερου επιπέδου, αν θέλει να έχει ελπίδες και με δεδομένο ότι θα πρέπει να γνωρίζει αγγλικά σε επίπεδο τουλάχιστον Β2 και Γ1 (Lower, Advanced), καθώς τα τελευταία ορίζονται σε υποχρεωτικό βασικό μάθημα. Αυτή είναι η πραγματικότητα του νέου λυκείου, μια πραγματικότητα που αποδεικνύει τα πολλαπλά εμπόδια που αρθρώνονται μπροστά στα παιδιά της εργατικής τάξης και των ευρύτερων λαϊκών στρωμάτων. Ας μην έχουμε αυταπάτες, ούτε ένα 30% των σημερινών απόφοιτων πανεπιστημιακών σχολών δεν θα είχε τύχη με το προτεινόμενο σύστημα.

Αντιδραστική τομή μεγατόνων στην παιδεία

ΥΠΟΜΝΗΜΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ «ΔΙΑΛΟΓΟΥ»

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ βαδίζει προς την τελική ευθεία επιβολής μιας αντιδραστικής τομής μεγατόνων στη μέση και στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, που ωχριά μπροστά στις αντίστοιχες απόπειρες ΠΑΣΟΚ – ΝΔ (Διαμαντοπούλου – Αρβανιτόπουλου). Η Επιτροπή Εθνικού Διαλόγου για την Παιδεία παρέδωσε το τελικό της «υπόμνημα για την αναδιοργάνωση της Μέσης Εκπαίδευσης και την εισαγωγή σε ΑΕΙ – ΤΕΙ» στο Υπουργείο Παιδείας. Ο υπουργός Παιδείας δήλωσε ότι συμφωνεί με τις βασικές κατευθύνσεις του και ο Κ. Γαβρόγλου ανέλαβε να δρομολογήσει τις κοινοβουλευτικές διαδικασίες που θα οδηγήσουν στο τελικό πόρισμα, μέχρι τα Χριστούγεννα. Στόχος είναι η άμεση νομοθέτηση ολοκληρωτικών αλλαγών για το πρώτο έτος των Πανεπιστημίων, το νέο σύστημα πρόσβασης και τις δύο τελευταίες τάξεις του Λυκείου, ώστε να προετοιμάσουν το έδαφος της εφαρμογής του συνόλου της αναδιοργάνωσης, εντός τριετίας. Οι θέσεις του υπομνήματος βασίζονται πάνω στις μνημονιακές δεσμεύσεις της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ για την εφαρμογή της πολιτικής της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΟΟΣΑ για το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα, με στόχο την υλοποίηση στην πράξη του φτηνού σχολείου της

αγοράς. Οι προτάσεις της Επιτροπής δεν διατυπώνονται, επομένως, σε ένα πολιτικό και ιδεολογικό κενό, αλλά αποτελούν επιμέρους διάσταση της συνολικής προσπάθειας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης του ελληνικού σχολείου, του κράτους και των λειτουργιών του και της οικονομίας και αγοράς εργασίας, στην οποία έχει στρατευτεί η κυβέρνηση και όλος ο μνημονιακός κοινοβουλευτικός συρφετός.

Το τελικό πόρισμα υιοθετεί οριστικά το σχήμα τέσσερα χρόνια γυμνάσιο και δύο χρόνια λύκειο, με βάση τη λογική του Διεθνούς Μπακαλορεά, ένα πτυχίο δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης που ανθεί στο χώρο της ιδιωτικής εκπαίδευσης. Αυτή η πολιτική επιλογή είναι ενδεικτική, όχι απλά των νεοφιλελεύθερων πολιτικών προτιμήσεων της επιτροπής Διαλόγου αλλά και της ταξικής στοχοθεσίας των προτεινόμενων αλλαγών. Η νέα δευτεροβάθμια εκπαίδευση επιδιώκει να υλοποιήσει ένα αριστοκρατικό σύστημα, όπου θα κυριαρχεί η ταξική επιλογή, οι πολλαπλοί μηχανισμοί μορφωτικού αποκλεισμού των παιδιών της εργαζόμενης πλειοψηφίας, η μαζική στροφή στο σύστημα της μαθητείας και της απλήρωτης εργασίας, ακόμη και μετά το γυμνάσιο, η ταξική διαφοροποίηση των σχολικών μονάδων και η αντίστοιχη των σχολών της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με το ταυτόχρονο βάθεμα της αγοραίας επιχειρηματικής λειτουργίας της. Και όλα αυτά πάνω στο έδαφος των μηδενικών διορισμών μόνιμων εκπαιδευτικών, της μείωσης των χρηματοδοτικών πόρων, των ελαστικών σχέσεων εργασίας – απολύσεων, της «αυτονομίας» και της αξιολόγησης σχολείων – εκπαιδευτικών βάσει μετρήσιμων επιδόσεων.

Είναι μάλλον άδικος ο Κ. Μητσοτάκης, τελικά, όταν κατηγορεί την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ ότι επιδιώκει να καταργήσει την ιδιωτική εκπαίδευση και να ισοπεδώσει προς τα κάτω το εκπαιδευτικό σύστημα, υπονομεύοντας τις έννοιες της αριστείας και της ανταγωνιστικότητας. Αντίθετα, οι οργανικοί διανοούμενοι της κυβέρνησης πιστεύουν ακράδαντα στην αριστοκρατία της γνώσης και της μόρφωσης, επιδιώκοντας το μαζικό αποκλεισμό των παιδιών των λαϊκών στρωμάτων από την ανώτερη δευτεροβάθμια και τριτοβάθμια εκπαίδευση.

ΤΑΞΙΚΗ ΕΠΙΛΟΓΗ

Πανεπιστήμια πολλών ταχυτήτων

ΦΟΙΤΗΤΕΣ – ΠΕΛΑΤΕΣ

Το Εθνικό Απολυτήριο θα μετρά κατά 80% για την εισαγωγή ενός μαθητή στο Πανεπιστήμιο. Το υπόλοιπο 20% θα καθορίζεται από τα ίδια τα πανεπιστημιακά τμήματα. Από πριμ πρώτης

επιλογής, εξετάσεις, μέχρι συνέντευξη περιλαμβάνει το μενού για την τελική εισαγωγή των παιδιών στο πανεπιστήμιο. Να υποθέσουμε ότι ένα παιδί οικοδόμου ή ανέργου θα έχει την ίδια τύχη με ένα παιδί μεγαλοδικηγόρου για την εισαγωγή στη νομική σχολή, όταν ως ένα πιθανό κριτήριο ορίζεται η εξατομικευμένη συνέντευξη; Θα θυμίσουμε στους διανοητικούς μανδαρίνους της κυβέρνησης την έννοια του κοινωνικού κεφαλαίου του Μπουρντιέ, των κοινωνικών σχέσεων και της ταξικά διαφοροποιημένης πρόσβασης σε κέντρα εξουσίας. Είναι απλά ταξικά ξεδιάντροποι, πίσω και από την τυπική αστική αρχή της ισότητας των ευκαιριών.

Δεν είναι, όμως, μόνο το ζήτημα διαβλητότητας των κριτηρίων εισαγωγής και πιθανού ταξικού μορφωτικού νεποτισμού. Η δυνατότητα των πανεπιστημίων να καθορίζουν αυτά, οι Διοικήσεις τους και οι Αρχές που τα εποπτεύουν, τόσο τον αριθμό όσο και τα κριτήρια εισαγωγής φοιτητών προϋποθέτει ένα πλήρως διαφορετικό τοπίο τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Πολύ περισσότερο που δρομολογούνται η καθιέρωση της κινητικότητας των φοιτητών από κεντρικά προς Περιφερειακά τμήματα ή σχολές χαμηλής ζήτησης ή από ΑΕΙ σε ΤΕΙ, η ευελιξία των πτυχίων, η διαφοροποίηση του πρώτου έτους, επικείμενες συγχωνεύσεις με ένα νέο σχέδιο Αθηνά, ειδικά για τα ΤΕΙ, η αξιολόγηση καθώς και η περίφημη κατά Λιάκο «ενηλικίωση των Πανεπιστημίων» με το κόψιμο της κρατικής χρηματοδότησης. Τμήματα και πανεπιστημιακές σχολές θα ανταγωνίζονται για εγγραφές και θα χρηματοδοτούνται με βάση τις εγγραφές τους. Οι ελίτ σχολές θα ορίζουν αυξημένα κριτήρια, ενώ οι λιγότερο δημοφιλείς σχολές θα αγωνίζονται για την εξασφάλιση εγγραφών προκειμένου να μην κλείσουν. Με βάση και τη λογική του ευρωενωσιακού συστήματος πιστοποίησης προσόντων, που προβάλλει το υπόμνημα, η προτεινόμενη αναδιάρθρωση της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, επιδρά στη διαμόρφωση του νέου μοντέλου πανεπιστημιακής εκπαίδευσης που προσεγγίζει τη Μπολόνια. Θα υπάρχουν τμήματα απλά παροχής κατάρτισης σε επιμέρους αντικείμενα και πιστωτικών μονάδων, τμήματα ελίτ ολοκληρωμένης πανεπιστημιακής μόρφωσης, εξατομικευμένα προγράμματα σπουδών με βάση τις ανάγκες των επιχειρήσεων και της αγοράς εργασίας και επαρχιακά πανεπιστημιακά τμήματα ή ΤΕΙ που οδηγούνται στο κλείσιμο, αν δεν μπορέσουν να προσελκύσουν φοιτητές – πελάτες. Εννοείται ότι αυτή η διαφοροποίηση του πανεπιστημίου θα αντανακλά τις ταξικές διαφοροποιήσεις του όλου συστήματος και την κοινωνικά διαφοροποιημένη δευτεροβάθμια εκπαίδευση.

Οι αλλαγές στην εκπαίδευση συνδέονται άμεσα και με τις αντιδραστικές αλλαγές στην εργασία, το νέο οικονομικό, παραγωγικό μοντέλο της αιματηρής, ανταγωνιστικής ανάπτυξης με την προϋπόθεση της λεηλασίας των εργατικών – κοινωνικών δικαιωμάτων και του δημόσιου πλούτου. Γιατί τα χρήματα των φορολογούμενων να πηγαίνουν για να σπουδάσουν τα παιδιά τους, όταν το μέλλον που τους επιφυλάσσει το περίφημο νέο

αναπτυξιακό μοντέλο «Ελλάδα 2021», είναι η ανεργία και η μετανάστευση;

Δάσκαλος ή περιφερόμενος πλασιέ;

Ο ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΣ ΘΑ ΕΙΝΑΙ Ο «ΜΕΝΤΟΡΑΣ» ΤΗΣ ΕΥΕΛΙΞΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΥΠΟΤΑΓΗΣ

Τέλος εποχής, οριστικό, επιθυμεί να βάλει η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ **«στο δάσκαλο που αγαπήσαμε»**. Το υπουργείο Παιδείας ακολουθώντας την πολιτική και την τακτική της Διαμαντοπούλου και του Αρβανιτόπουλου, ενοχοποιεί τους εκπαιδευτικούς ως κύριους υπεύθυνους για τα χάλια του σχολείου. Το υπόμνημα μιλά για δήθεν ειδικότητες που «παρεισέφρησαν» στη Δημόσια εκπαίδευση, λοιδορώντας το δικαίωμα τους στην εργασία και το ρόλο τους σαν δασκάλους/ες. Ο «Νέος εκπαιδευτικός» του «νέου σχολείου» θα είναι **«Μέντορας»** στην τελευταία τάξη Γυμνασίου για να βοηθά τα παιδιά να καταλάβουν ότι η «βαθμολογία» τους, δεν τους επιτρέπει παρά να πάνε σε μια Τεχνική Σχολή.... «Κάθε μαθητής κι ο Μέντοράς του» αναφωνεί ως σύνθημα της νέας περιόδου ο κύριος Λιάκος. Θα είναι «**Σύμβουλος καθοδήγησης**» για τη χάραξη της ατομικής πορείας όσων μαθητών πάνε Λύκειο. Θα είναι «**Συντονιστής/ στρια»** των ομάδων της **υποχρεωτικής Εθελοντικής(!)** εργασίας στου Δήμους. Θα είναι **«Επιβλέπων/ουσα»** διπλωματικής εργασίας. Θα είναι **«Επόπτης/ τρια Μαθητείας»** ή αναζητητής επιχειρήσεων. Ο «Νέος εκπαιδευτικός» θα τα κάνει όλα, θα πηγαίνει σε πολλά σχολεία ή στο ίδιο μέχρι τις 4 μ.μ. (κίνητρο Λιάκου), άρα ωράριο δεν θα έχει (μήπως υπάρχει στον ιδιωτικό τομέα;) Θα μαζεύει προσόντα από την επίβλεψη διπλωματικών και τις εργασίες που θα αναλαμβάνει, θα επιμορφώνεται μέσα στο σχολείο «από τους ομοτέχνους του» για να κάνει οικονομία στο κράτος και θα αθροίζει μόρια για την αξιολόγηση από τις επιδόσεις των μαθητών και του σχολείου του. Προφανώς ο «Νέος Εκπαιδευτικός» οργανική θέση, μονιμότητα, ωράριο κλπ δύσκολο να διατηρήσει.

Στο «Νέο Σχολείο» θα παραμείνει όποιος επιμορφωθεί για να αλλάξει αντικείμενο διδασκαλίας αν χρειαστεί ή όποιος αντέξει. Αλλιώς μπορεί να μεταταγεί με βάση την κινητικότητα στο Δημόσιο ή να αποχωρήσει. «Ευκαιρία» χαρακτηρίζει το τελευταίο ενδεχόμενο το υπόμνημα, για «στρατολόγηση δυναμικού – νέων αποφοίτων των Πανεπιστημίων» στους «οποίους υπάρχει δυνατότητα διαμόρφωσης νέων επαγγελματικών συνηθειών» (βλέπε χαμηλοί μισθοί, ευελιξία και αποδοχή υλοποίησης της κυβερνητικής πολιτικής άνευ αντιστάσεων). Εξ άλλου ο νέος τρόπος πρόσληψης, το Πλαίσιο Εκπαιδευτικών Προσόντων και η αξιολόγηση τους τα ρυθμίζουν όλα. «Χωρίς αξιολόγηση και Τράπεζα Θεμάτων, δεν γίνεται εκπαίδευση» είπε ο Α. Λιάκος.

Όλα αυτά θα είναι «ο Νέος εκπαιδευτικός» του «Νέου σχολείου». Μόνο Δάσκαλος δεν θα είναι πια…

ΠΡΙΝ 16/10/16